

КАКО ЈЕ ПАВЛЕ ПРОМЕНИО ИСУСОВУ ВЕРУ

[Српски – Serbian – صربي]

Рахметуллах бин Халил Ел Хинди

2015 - 1436

IslamHouse.com

﴿ كيف حرّف بولس دين المسيح ﴾

« باللغة الصربية »

رحمة الله بن خليل الرحمن الهندي

2015 - 1436

IslamHouse.com

Докази да је ова Библија препуна противречности, грешака и искривљивања

У Мојсијевој Тори су сви прописи израелског закона. И свим њиховим веровесницима је било наређено да по њему раде. Ту спадају прописи о животињама, шта је од њих дозвољено јести, а шта забрањено. Исус, нека је мир на њега, је, такође, један од Израелаца. Он је следио верозакон Мојсијев, нека је мир на њега, и није дошао да га докине, што је он лично потврдио у Јеванђељу по Матеју (5:17-18):

„(17) Не мислите да сам ја дошао да покварим закон или пророке: нисам дошао да покварим, него да испуним. (18) Јер вам заиста кажем: докле небо и земља стоји, неће нестати ни најмање словце или једна титла из закона док се све не изврши.“

Свештеник Др Фондер је, на 24. страни своје књиге "Вага истине", ова два одломка је узео као доказ да прописи Старог завета нису дерогирани и тако је одбацио поставку да је Исус, нека је мир на њега, нешто докинуо од његових прописа, јер он није дошао да руши и докида већ да допуњава.

Међутим, све забране у Старом завету су постале дозвољеним Павловим правним решењем. У његовом закону не постоје забрањене ствари, осим за оне који су нечисти. Тако су чисте ствари нечисте нечистима, а нечисте ствари чисте чистима. Ово је врло чудновато мишљење. У Павловој посланици Римљанима (14:14) стоји:

„Знам и уверен сам у Христу Исусу да ништа није погано по себи, осим кад ко мисли да је погано, ономе је погано.“

А у Павловој посланици Титу (1:15) пише:

„Чистима је све чисто; а поганима и невернима ништа није чисто, него је опогањен њихов и ум и савест.“

Из претходна два текста се разуме да Мојсије, нека је мир на њега, и остали израелски веровесници, све до Исуса, нека је мир на њега, и његових следбеника, нису били чисти па им је према томе све било забрањено. И тако. Исус, нека је мир на њега, није био у стању докинути закон Мојсијев, али пошто су следбеници Павлови чисти све забрањене ствари и сва забрањена јела су им постале дозвољеним. Тако је њихов поглавар Павле успео у потпуности докинути Мојсијев верозакон којег Исус није докинуо. Уложио

је велики труд да докаже како су сви прописи дерогирани и како је све постало дозвољено. У Првој посланици Тимотеју (4:1-7) Павле је написао:

(1) А Дух разговетно говори да ће у последња времена одступити неки од вере слушајући лажне духове и науке ђаволске, (2) У лицемерју лажа, жигосаних на својој савести, (3) Који забрањују женити се, и заповедају уздржавати се од јела која Бог створи за јело са захвалношћу вернима и онима који познаше истину. (4) Јер је свако створење Божије добро и ништа није на одмет кад се прима са захвалношћу (5) Јер се освећује речју Божијом и молитвом. (6) Ово све казујући браћи бићеш добар слуга Исуса Христа, одгајен речима вере и добром науком коју си примио. (7) А поганих и бабских гаталица клони се; а обучавај се у побожности.

Докидање израелских празника и суботе:

Прописи везани за празнике и суботу су опширно донесени у књизи Левитски законик (23:1-44). У одломцима: (14, 21, 31 и 41) се помиње да су то строге обавезе важеће за сва времена и све генерације Израелаца и обавеза их је спроводити у свим њиховим кућама.

Величање суботе је био вечни пропис у Мојсијевом верозакону. Свако ко би радио у суботу кажњаван је смрћу. Њено поштовање се понавља на више места у Старом завету, а ево неких навода: Књига Постанка (2:2-3); Књига Изласка (20:8-11; 23:12; 34:21); Левитски законик (19:3; 23:3); Поновљени законик (5:12-15); Јеремија (17:19-27); Ицаија (56:1-8; 58:13-14); Немија (9:14); Језекиљ (20:12-24).

А кажњавање смрћу сваког ко ради у суботу је поменуте у: Књизи Изласка (31:12-17; 35:1-3). У време Мојсија су пронашли човека који у суботу сакупља дрва. Извели су га из тога места и каменовали га док није умро, као што се наводи у књизи Бројеви (15:32-36).

Павле је све прописе о штовању суботе докинуо. У својој Посланици Колошанима (2:16) је написао:

„Да вас дакле нико не осуђује за јело или за пиће, или за какав празник, или за младине, или за суботе.“

У коментару Девалија и Цердеманта се истиче следећи навод двојице учењака - коментатора - Библије: "Код јевреја су постојале три врсте празника:

Један годишњи, један месечни и један седмични. Сви ови празници су укинати па, чак и субота. Уместо ње хришћани су, за свој празник, узели недељу.

Пропис о обрезавању постоји још у Аврамовом, нека је мир на њега, верозакону као вечна обавеза, као што то он јавно обзнањује у књизи Постанак (17:9-14):

(9) И рече Бог Авраму: Ти пак држи завет мој, ти и семе твоје након тебе од колена до колена. (10) А ово је завет мој између мене и вас и семена твог након тебе који ћете држати: да се обрезају између вас све мушкиње. (11) А обрезаваћете окрајак тела свог, да буде знак завета између мене и вас. (12) Свако мушко дете кад му буде осам дана да се обрезаје од колена до колена, родило се у кући или било купљено за новце од којих год странаца, које не буде од семена твог. (13) Да се обрезаје које се роди у кући твојој и које се купи за новце твоје; тако ће бити завет мој на телу вашем завет вечан. (14) А необрезано мушко, коме се не обреже окрајак тела његовог, да се истреби из народа свог, јер поквари завет мој.

И та одредба је остала на снази у време Јишмаилова и Исакова, нека је мир на њих, потомства, као и у закону Мојсија у Левитском

законику (12:3) где се специјално за мушко новорођенче каже:

„А у осми дан нека се обреже дете.“

И Исус, нека је мир на њега, је обрзан. Јеванђеље по Луки (2:21) нам то потврђује:

„И кад се наврши осам дана да Га обрежу, наденуше Му име Исус, као што је анђео рекао док се још није био ни заметнуо у утроби.“

У обредима хришћана и данас постоји одређена молитва која се обавља на дан када је обрзан Исус у знак сећања на тај дан. Обавезност обрезавања је остала важећом током целог његовог живота. Међутим, Павле је био упоран у настојању да овај обред докине. То се јасно уочава у његовим следећим посланицама:

- Посланици Римљанима (2:25-29);
- Посланици Галаћанима (2:3-5; 5:1-6; 6:11-16);
- Посланици Филипљанима (3:3); и у
- Посланици Колошанима (2:11).

Задовољићемо се са два навода из његове Посланице Галатима (5:2 и 6):

„(2) Ево ја Павле кажем вам да ако се обрежете Христос вам ништа неће помоћи. (6) Јер у Христу Исусу нити шта помаже обрезање ни необрезање, него вера, која кроз љубав ради.“

Хришћани су овај свој вечити пропис напустили, а Исус га никада није оспорио. Поверовали су да им га Павле може докинути.

Вредност Старог завета у очима Павла:

У Павловој посланици Јервејима (7:18) се каже:

„Тако се укида пређашња заповест, што би слаба и залудна.“

У издању из 1825. и 1826. године ова мисао је формулисана овако:

"Докидају се раније дошли прописи, јер су изложени слабости и бескорисности.“

Ова реченица је у издањима из 1671. ; 1823. и 1844. године наведена овако:

"Безвредност прве опорукe је била у њеној слабости и бескорисности,“ а у издању 1882. г. стоји:

"Дакле, ранију опоруку одбацујемо због њене слабости и бескорисности."

У Посланици Јеврејима (8:7 и 13) се каже:

"(7) Јер да је онај први без мане био, не би се другом тражило места. (13) А кад вели: нов завет, први начини ветхим; а шта је ветхо и остарело, близу је краја."

Те две реченице су у издањима из 1823. и 1844. године гласиле:

„(7) Да је први био без покуде, не би се, уместо њега, тратио други. (13) А кад вели: нов савез, први начини старим, а онај што је остарио и застарева близу је погрешности.“

Исти текст у издањима из 1825. и 1826. године гласи:

„(7) А да први пропис није био опречан, не би други имао места. (13) И његовом речју први пропис је замењен новим, а нешто старо и распадајуће је близу ишчезнућу.“

У Посланици Јеврејима (10:9) стоји:

„Тада рече: Ево дођох да учиним вољу Твоју, Боже. Укида прво да постави друго.“

У издању из 1825. и 1826. године тај текст гласи овако:

"Ја укидам прво да би се учврстило друго."

У претходним наводима Павле је за Стари завет рекао да је слаб, бескористан, лош, застарео, да је опречан, да је близу погрешности, да треба да ишчезне, да га треба одбацити, да је у распадању, близу пролазности, одстрањен и докинут.

Павле је докинуо све прописе Старог завета, били они вечни или привремени, као и све строге обавезе и забране. Према ономе што је написао у својим посланицама све је дерогирано, а његови следбеници су од свега тога ослобођени.

Павле тврди да је оно што је старо и распадајуће близу пролазности, нестанка, да је слабо, бескорисно, ружно, лоше, пред ишчезнућем, одбачено, непохвално, опречно и докинуто. Дакле, није чудно што је ислам докинуо прописе следбеника Библије. Напротив, то је било неопходно према речима Павла, јер су прописи следбеника Библије застарели у односу на нове прописе ислама. А како и

не би била неопходна њихова дерогација, када су њихов Павле и коментатори о Старом завету, који је по њиховом убеђењу Божији говор, дали такве неприличне изјаве?!

И на крају свега запитај се чију ти веру данас следиш – Исусову или Павлову???

Одломак из књиге „Тријумф Истине“.